

БОА

(по Зангъ)

Скитахъ цѣлъ день съ пушка на рамо изъ без-
крайната гѣста гора. Привечеръ стигнахъ до брѣга на
една отъ голѣмитѣ рѣки въ южна Америка. Извадихъ
отъ раницата оплетената отъ канапъ люлка и я завър-
захъ три метра надъ земята о клонитѣ на едно дърво.
Излегнахъ се въ нея и се загледахъ къмъ отсрещния
брѣгъ на рѣката. Видѣхъ една дълга и тъмна змия
съ провиснала надолу глава да се люлѣе отъ клона
на едно грамадно дърво. Познахъ, че това е опасната
змия боа. Тя се люлѣеше около стотина метра отъ
мене презъ рѣката. Тръпки полазиха по тѣлото ми,
но азъ решихъ да не напускамъ мѣстото си. Виж-
дахъ, че мога да прекарамъ безъ сънъ цѣлата нощъ,
но искахъ да наблюдавамъ, какъ ще прекара и тая
огромна змия, която продължаваше да се увива и раз-
вива около клонетѣ и да се люлѣе.

Настъпи нощъ. Свѣтна
луната. Чуха се стѣпки
изъ гората. Показа се
единъ еленъ и се запъти
къмъ рѣката. Той се на-
веде да пие вода точно
подъ дървото, на което
висѣше змията. Тя се раз-
ви бавно и безшумно,
увисна само на заплете-
ната си въ клонетѣ опаш-
ка и като свѣткавица се
стрелна къмъ елена.

Сграбчи го за главата.
Започна се отчаена борба.
Той скачаше и се дърпа-
ше да се отърве. Изтег-
ляше се заднишкомъ и
изтягаше змията. Тя ставаше все по-тънка и по-
тънка. Мислѣхъ, че следъ мигъ ще се скъса, или
че не ще може да се удържи съ опашката си о кло-